

[Kirsten Jacobsen]

går ud på, hvilket ansvar en arbejdsgiver har for de handlinger, arbejderne foretager i hans tjeneste. Det er der jo ikke et menneske der forstår, og det er for mig ikke nogen begrundelse. Det burde ikke stå i en dansk lov fra 1992.

Men jeg synes, ministeren kommer alt for let om ved det her. At tage en ejendom til brugeligt pant er en handling, som misbruges. Alle de, der har undersøgt sagerne, ved, at det bliver misbrugt, og vi kan ikke bare blive ved med at tale om det, vi kan ikke bare blive ved med at lade det gå ud over uskyldige mennesker.

Derfor er jeg glad for, at fru Lissa Mathiasen her klart har tilkendegivet, at der skal handles nu, og på den baggrund vil Fremskridtspartiet i stedet for at arbejde for en fjernelse af reglerne, hvilket vi mener vi godt kunne, medvirke positivt, aktivt og hurtigt til at få den fornødne retssikkerhed ind, så skyldneren kan være sikker på, at der tages mere hensyn til skyldneren og skyldnerens interesser end til kreditforeningens og andre panthaveres interesser.

Justitsministeren (Engell):

Jeg skal ikke vende tilbage til, hvad vi lavede i sommer, og diskussionen i øvrigt om fortiden, men koncentrere mig om det fremtidige. Der er i hvert fald én ting, som jeg fornemmer, og det er, at der er en betydelig grad af enighed, når vi taler om det overordnede sigte.

Fru Lissa Mathiasen har givet mig tre punkter, som Socialdemokratiet gerne vil drøfte, og fru Kirsten Jacobsen to punkter, Fremskridtspartiet gerne vil drøfte, og de drøftelser ser jeg da frem til. Dem vil jeg gerne invitere til i den kommende tid, som jeg sagde i mit tidligere indlæg, så vi både teknisk og politisk går alle temaerne igennem. Men jeg må bare forsigtigt minde om, at dette at give nogle hovedoverskrifter på nogle temaer, vi skal diskutere, ikke er det samme som klart at præcisere, hvilke forslag vi har, og hvor det er, vi præcis foreslår ændringer. I den henseende var fru Kirsten Jacobsen mere præcis end fru Lissa Mathiasen.

Men som sagt vender vi tilbage til det, og jeg håber også, at vi i fællesskab kan nå frem til et godt resultat.

Endelig vil jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg, selv om jeg er konservativ, ikke har den opfattelse, at alt, hvad der står fra Christian V's tid, skal bevares til tid og evighed; tingene skal have deres egen værdi.

Men det forhold, at vi her taler om et retsinstitut, der har bestået gennem så mange år, kunne jo også tages som et udtryk for, at det har vist sin værdi, sin berettigelse, sin nytte, men at der er behov for justeringer, der er behov for moderniseringer, og det er præcis det, vi nu diskuterer og skal prøve at gennemføre.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil minde justitsministeren om de sensenser, der står på væggene rundt om på gangene herude, bl.a. når man går ind i folketingsalen osv., hvor der står, at lovene skal være til at forstå for dem, de handler om. Så kan det jo ikke nytte noget, at man har nogle love i et forældet sprog, der handler om nogle mennesker, som levede for 300 år siden. For det kan de mennesker, der lever i dag, ikke forstå, medmindre de har en særlig uddannelse.

Dernæst sagde ministeren, at den omstændighed, at de havde været gældende så længe, kunne være et udtryk for, at de havde vist deres berettigelse. I de sidste mange år, altså bortset fra dengang, da krisen begyndte at kradsede for ejere af fast ejendom – det var sådan cirka dengang, ministeren og hans regering trådte til – begyndte dette her at accelerere. Derfor er problemerne blevet værre og værre, for før den tid havde kreditforeningerne så store pengesække, at de ikke tog disse 100 ejendomme om året særlig alvorligt, men det er de begyndt at gøre. Det er derfor, det er blevet et menneskeligt problem.

I den forbindelse vil jeg minde ministeren om, at af 100 ejendomme, som tages til brugeligt pant om året, er det færre end 10, man redder. Resten ender i tvangsauktion og de regler, der måtte følge deraf.

Det er altså ikke, fordi disse regler har vist deres berettigelse; det er, fordi man fra politisk hold har sørget for, at den danske befolkning har en økonomisk situation, som gør, at selv kreditforeningerne må bruge alle kneb for at få deres penge hjem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling